

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 178/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Dušanom Repákom, advokátom, Krížna 47, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tpo/1005/2025 z 10. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením krajského súdu o vzatí sťažovateľa do väzby. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu prepustiť ho na slobodu. Uplatňuje si primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Uznesením vyšetrovateľa z 20. októbra 2025 bolo vznesené obvinenie proti šiestim osobám a sťažovateľovi ako príslušníkovi Policajného zboru, ktorý bol zaradený na oddelení bezpečnosti cestnej premávky a evidencie vozidiel, odbore bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií Krajského dopravného inšpektorátu KRPZ v Bratislave, bolo vznesené obvinenie pre pokračovací zločin podvodu v súbehu s pokračovacím prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky a v súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa.

3. Skutok mal spočívať v tom, že obvinení sa spolu s ďalšími dosiaľ nestotožnenými osobami spojili pre účely systematického páchania majetkovej trestnej činnosti spočívajúcej najmä

vo falšovaní a pozmeňovaní verejných listín a v zneužívaní evidenčných procesov najmä na území Bratislavského kraja a okresoch Levice a Dunajská Streda s cieľom prostredníctvom účelovo uzatváraných lízingových a úverových zmlúv alebo iných finančných mechanizmov neoprávnene získavať motorové vozidlá vyššej triedy alebo ich krátkodobo nadobúdať a ďalej prevádzať, pričom od počiatku nemali v úmysle záväzky riadne splniť. Na zakrytie skutočného zámeru využívali zaplatenie akontácie alebo niekoľkých úvodných splátok na vzbudenie dojmu riadneho plnenia zmlúv na získanie dôvery poškodených subjektov, ktoré poskytovali financie alebo motorové vozidlá a tieto vozidlá legalizovali evidenčnými úkonmi na základe sfaľšovaných alebo pozmenených dokladov. Následne legalizované vozidlá odpredali zahraničným odberateľom aj prostredníctvom osôb vystupujúcich ako formálni prevodcovia (biele kone). V rámci del'by úloh sa sťažovateľ ako príslušník Policajného zboru na oddelení bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií v osobitnom rozsahu v rámci svojej služobnej činnosti zúčastnil na evidenčných úkonoch, pri ktorých akceptoval a spracoval listiny vykazujúce znaky falšovania alebo pozmenenia, ako napríklad nepravé splnomocnenia, kúpno-predajné zmluvy, potvrdenia o ukončení lízingov a notárske osvedčenia, na základe ktorých vykonal v informačných systémoch Policajného zboru zmeny držby alebo vlastníka motorových vozidiel pochádzajúcich z úverových a lízingových podvodov. Jeho činnosť mala umožniť, aby tieto vozidlá nadobudli formálne zákonný pôvod a mohli byť ďalej prevádzané, pričom si bol vedomý nezrovnalostí v predložených dokumentoch, konal v rozpore s povinnosťou preveriť ich pravosť a obsah podľa interných predpisov a v prípadoch svojej neprítomnosti zabezpečil inú osobu, ktorá v jeho mene vykonávala obdobné evidenčné úkony, čím sa podieľal na systematickom obchádzaní zákonom ustanovených postupov a kontrole pravosti predkladaných listín. Podľa namietaného uznesenia krajského súdu bola trestnou činnosťou obvinených spôsobená celková škoda najmenej 1 138 971 eur, na ktorej vzniku sa obvinení podieľali v rôznom rozsahu, pričom sťažovateľ sa mal podieľať na tejto škode v sume 447 354,95 eur.

4. Osobná sloboda sťažovateľa a ďalších obvinených bola obmedzená zadržaním 28. októbra 2025. Sudca pre prípravné konanie vypočul obvinených a uznesením z 31. októbra 2025 prepustil obvinených zo zadržania. Prvostupňový súd uznal dôvodnosť trestného stíhania všetkých 6 obvinených, a to na základe priznania jedného z obvinených pred sudcom pre prípravné konanie, výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý osvetlil modus operandi pri jednotlivých obvinených. Prvostupňový súd poukázal na obsah vykonaných výsluchov zástupcov poškodených, viacerých svedkov, osôb, ktoré boli vypočuté v procesnom postavení podozrivých osôb, výsledky domových prehliadok a konštatoval, že vznesené obvinenie je dôvodné, pretože je podporené dosiaľ produkovanými dôkazmi. Dôvody väzby prvostupňový súd nezistil. K argumentácii prokurátora, že do trestného konania sú pravidelne pripájané ďalšie súvisiace trestné oznámenia poškodených finančných spoločností, čím dochádza k odkrývaniu už aj tak veľkého rozsahu činnosti, ktorej sa páchatelia podľa doterajších zistení dopúšťajú, uviedol, že ide o nepodložené tvrdenia prokurátora, ktoré nemajú oporu v uznesení o vznesení obvinenia a nemôžu zakladať väzobný dôvod. Z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že jednotlivé skutky mali byť páchané v rokoch 2023 a 2024 a z nijakých skutočností nevyplýva, že by pokračovali v trestnej činnosti aj po marci 2024. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti vo vzťahu k sťažovateľovi súd prvého stupňa nevzhliadol aj na základe toho, že sťažovateľ predložil súdu žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, ktorú podal zamestnávateľovi a že nebol dosiaľ trestaný.

5. Proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie podal prokurátor sťažnosť.

6. Namietaným uznesením krajského súdu bolo prvostupňové uznesenie zrušené a sťažovateľ a spoluobvinení boli vzatí do väzby. Sťažnostný súd pred rozhodnutím vypočul každého z obvinených a umožnil sa im vyjadriť. Skonštatoval splnenie formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby. K dôvodnosti trestného stíhania nad rámec dôvodov uznesenia prvostupňového súdu sťažnostný súd doplnil, že vo vzťahu aj k sťažovateľovi účasť a nemalý profit na pokračovanom trestnom čine vyplýva predovšetkým z výpovede podozrivého [REDAKOVANÉ], ktorému po jeho výpovedi bol poskytnutý benefit odloženia vznesenia obvinenia, ktorého výpoveď korešponduje s inými zabezpečenými dôkazmi a sťažnostný súd nateraz nevyhodnotil jeho výpoveď ako zjavne nepravdivú. U sťažovateľa podporuje podozrenie zo spáchania trestných činov výpoveď jeho bývalej priateľky [REDAKOVANÉ] a tiež podozrivej [REDAKOVANÉ], ako aj výsledky domovej prehliadky, pri ktorej mal bez vysvetliteľného dôvodu v obydlí rôzne technické preukazy a iné doklady k vozidlám, pričom vysvetlenie, že jeho pracovisko nedisponuje skartovačkou, neopodstatňuje, aby z pracoviska takéto dokumenty vynášal. Sťažnostný súd dospel k záveru, že aj u sťažovateľa sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré vyplývajú z okolností skutku, a pokiaľ ide osobitne o sťažovateľa aj z jeho osoby, nadväzujúc na skutky. Obvinení sú podozriví z dlhodobého, opakovaného, organizovaného a sofistického konania vyžadujúceho viaceré nadväzujúce a dopĺňajúce sa postupné kroky smerujúce k spôsobeniu škody značného až veľkého rozsahu, čo vo všeobecnosti vyžaduje určité nízke morálne štandardy a osobnostné nastavenie zamerané na úmyselné nelegálne finančné profitovanie na úkor iného, kto koná legálne. Skutky mali byť spáchané tak, že mali ustáleným spôsobom zabezpečovať zúčastneným vyšší až vysoký životný štandard. Preto považoval súd povahu skutkov za nosný rizikový faktor u obvinených. Na rozdiel od prvostupňového súdu sťažnostný súd konštatoval, že aktívne protiprávne konanie organizovanej skupiny malo pokračovať od roku 2023 do mája 2024, pričom skutok 15 opisuje konanie jedného zo spoluobvinených zo septembra 2024. V spise sa nachádzajú dôkazy a indície o širšom rozsahu trestnej činnosti organizovanej skupiny, ktorá sa ešte len odкрýva na podklade pribúdajúcich trestných oznámení, ide o konkrétne zistenia, ktoré bude potrebné preveriť, poukázal na prepisy zaznamenatej telefonickej prevádzky aj po marci 2024 (napr. komunikácia z 1. mája 2025, 15. mája 2025, sms komunikácia z 1. apríla 2025, hovor z 3. júna 2025, 2. júla 2025 či 17. septembra 2025). Tieto informácie spolu s faktom, že dokopy bolo vo veci ustálených minimálne 41 vozidiel, ktoré mali byť predmetom trestnej činnosti medzi rokmi 2021 až 2025, opodstatnene odôvodňujú obavu, že obvinení budú v trestnej činnosti pokračovať v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom túto obavu považoval súd za akútnu a naliehavú, keďže protiprávna činnosť mala trvať niekoľko rokov a sú indície, že bola prerušená až zadržaním obvinených. K osobe sťažovateľa sťažnostný súd ďalej uviedol, že ako dlhoročný príslušník Policajného zboru je podozrivý z toho, že sa masívne spreneveril svojmu poslaniu ctíť a dodržiavať zákon, ale bol u neho zaistený aj kokaín a náboje, na ktoré nemal povolenie. Z protiprávnej činnosti mal profitovať nielen finančne, a to významne, ale aj hmotne, keď mal užívať luxusné vozidlá, o ktorých mal vedieť, že boli získané podvodne. Hoci požiadal o uvoľnenie z Policajného zboru, pri výkone svojej právomoci získal rôzne praktické skúsenosti, ktoré sú využiteľné pri trestnej činnosti aj mimo osobného výkonu služby policajta, pričom aj z odposluchov možno zistiť jeho styky s kriminálne závadovým prostredím zameraným na užívanie návykových látok a ich distribúciu.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ uvádza, že dôvody väzby uvedené v namietanom uznesení sťažnostného súdu nie sú konkretizované, súd uviedol iba nekonkrétne a hypotetické úvahy a domnienky. Sťažovateľ tvrdí, že nemal vedomosť o tom, že mu boli predkladané falšované alebo nepravé dokumenty a žiadne dokumenty nefalšoval. Pokiaľ ide o tvrdené nepresné dátumy páchania trestnej činnosti, sťažovateľ je toho názoru, že sťažnostný súd vôbec nevyhodnotil, či sa tieto údajné ďalšie skutky, za ktoré ešte nebolo vznesené obvinenie, majú týkať jeho osoby a akékoľvek páchanie trestnej činnosti popiera.

8. Hypotetická obava z pokračovania v trestnej činnosti môže v prípade sťažovateľa spočívať iba v tom, že by naďalej vykonával evidenčné úkony súvisiace s prepisom motorových vozidiel. Po jeho uvoľnení zo štátnej služby to nie je možné ani hypoteticky, s čím sa podľa jeho názoru sťažnostný súd nevysporiadal. Tiež poukazuje na časový odstup 1 a pol roka medzi jeho vzatím do väzby a posledným skutkom, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie, teda 3. apríl 2024 a 10. november 2025. Z výpovede svedka █████ vyplýva, že prepisy sa mali presunúť do Levíc, a nie vykonávať v Bratislave. Ak existujú ďalšie skutky, je otázne, prečo orgány činné v trestnom konaní viac ako rok nekonali.

9. Sťažovateľ tvrdí, že drogy, ktoré boli zaistené, boli len v nepatrnom množstve a nepatrili jemu, sťažnostný súd podľa jeho názoru nekonkretizoval, čo má byť závadovým prostredím a aké styky s ním má sťažovateľ mať. Náboje zaistené pri domovej prehliadke slúžia na cvičnú streľbu, sťažovateľ mal služobnú zbraň a všetky potrebné povolenia a uvádza, že náboje pravdepodobne po jednom z tréningov omylom zobral domov.

10. Navyše sťažovateľ zastáva názor, že konštatovanie o jeho údajnom spreneverení sa poslaniu a nízkych morálnych hodnotách, keďže mal údajne páchať trestnú činnosť ako príslušník Policajného zboru, v rámci rozhodovania o väzbe sú porušením práva na prezumpciu neviny. Závažnosť porušenia pravidiel pri výkone služobnej činnosti je vyjadrená osobitným trestným činom, za ktorý je sťažovateľ aj stíhaný a uvedené bude predmetom dokazovania na prípadnom hlavnom pojednávaní. Toto však nemôže byť argumentom na držanie sťažovateľa v pokračovacej väzbe, ktorú je možné odôvodniť len konkrétnymi skutočnosťami zakladajúcimi dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude v trestnej činnosti pokračovať.

11. Namieta, že krajský súd neprihliadol na okolnosti týkajúce sa jeho osoby, jeho sociálnej a rodinnej situácie, po prepustení z väzby má kde bývať a bude orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii na úkony trestného konania, je netrestaný a bezúhonný.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou.

Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

13. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený; zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011). Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení. Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013). Zároveň je potrebné dodať, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, ktoré neposkytuje odpovede na všetky relevantné otázky, resp. námietky formulované zo strany väzobne stíhanej osoby, sa v prípade väzby automaticky pretavuje do porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (III. ÚS 33/2021).

14. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020, I. ÚS 471/2024).

15. Ústavný súd skúmal, či sa krajský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s ústavou a dohovorom.

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom

konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

17. Podľa ústavného súdu námietky sťažovateľa, ktoré sa týkali odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, neobstoja. Krajský súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi, ktoré sťažovateľ uviedol aj v predloženej ústavnej sťažnosti.

18. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že súd skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov väzby, podrobne sa zaoberal posúdením dôvodnosti trestného stíhania, existenciou väzobných dôvodov, vyjadril sa k možnosti nahradenia väzby inými miernejšími prostriedkami (čo sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal), vyjadril sa detailne k sťažovateľovým námietkam, ktoré tvoria obsah jeho ústavnej sťažnosti.

19. Krajský súd po oboznámení sa so spisovým materiálom sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu, pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, a na rozdiel od rozhodnutia súdu prvého stupňa vzhladol existenciu dôvodu väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda pre existenciu dôvodnej obavy, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti.

20. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažnostný súd vo vzťahu k osobe sťažovateľa odôvodnil jednak dôvodmi, ktoré sa vzťahovali na všetkých šiestich obvinených, a nad rámec toho sa vyjadril osobitne aj k osobe sťažovateľa vzhladom na skutočnosť, že trestnej činnosti sa mal dopustiť ako príslušník Policajného zboru, ktorý v čase rozhodovania sťažnostného súdu už požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru. Dôvodnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti tak sťažnostný súd vzhladol jednak v okolnostiach skutku, ale aj v osobe sťažovateľa, a to práve v kontexte skutkov, z ktorých je obvinený.

21. Pokiaľ ide o okolnosti skutku, stíhaná trestná činnosť má charakter dlhodobého, opakovaného, organizovaného a sofistického konania smerujúceho k spôsobeniu škody značného až veľkého rozsahu, stíhané skutky mali ustáleným spôsobom zabezpečovať vyšší životný štandard obvinených. Sťažnostný súd podporil dôvodnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti aj ďalšími skutočnosťami, ktoré zistil zo súdneho spisu, a to, že protiprávne konanie malo pokračovať aj po marci 2024, pričom súd poukázal na konkrétne časti zo zachytenej telefonickej komunikácie obvinených po tomto období, a to až do septembra 2025, a konštatoval, že sú tu dôkazy a indície o širšom rozsahu trestnej činnosti organizovanej skupiny, ktorá sa ešte len odкрýva na podklade pribúdajúcich trestných oznámení s tým, že sú tu indície, že protiprávna činnosť bola prerušená až zadržaním obvinených.

22. Pokiaľ ide o dôvodnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti, sťažnostný súd dôvodil aj osobou sťažovateľa, ktorý sa trestnej činnosti mal dopustiť pri výkone služby policajta. Skutočnosť, že sťažovateľ požiadal o prepustenie zo služobného pomeru, nepovažoval súd z hľadiska dôvodu väzby za zásadnú skutočnosť, čo odôvodnil tým, že ako dlhoročný príslušník Policajného zboru má také praktické skúsenosti, ktoré sú využiteľné pri trestnej činnosti aj mimo osobného výkonu služby. Poukázal na to, že z odposluchov možno zistiť jeho styky s kriminálne závadovým prostredím zameraným na užívanie návykových látok a ich distribúciu. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že aj závažnosť trestnej činnosti, opakovanie jednotlivých útokov,

páchanie žalovaných skutkov počas dlhšieho obdobia, motív a cieľ trestného činu, ktorý sa kladie obvinenému za vinu, okolnosti spáchania trestného činu, prípadne osoba obvineného či jeho postavenie, funkcia, vplyv, kontakty alebo forma účasti obvineného na páchaní trestného činu, môžu v konkrétnych okolnostiach dotvárať objektívnu konšteláciu, ktorá bude spôsobilá vyvolať obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti (IV. ÚS 89/2026, IV. ÚS 87/2022, podobne I. ÚS 459/2021, III. ÚS 227/2020).

23. Neobstojí preto sťažovateľova námietka, že sťažnostný súd náležite neodôvodnil existenciu dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Sťažnostný súd reagoval na skutočnosť ukončenia služobného pomeru sťažovateľa a poskytol dostatočné odôvodnenie obavy z pokračovania v trestnej činnosti založené na okolnostiach skutkov, osobe sťažovateľa, jeho schopnostiach a skúsenostiach, stykmi s kriminálnym prostredím, indíciami z pokračovania v trestnej činnosti organizovanej skupiny aj po marci 2024. Krajský súd teda nezaložil záver o existencii dôvodu preventívnej väzby len poukazom na charakter stíhanej trestnej činnosti.

24. Ústavný súd dodáva, pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Krajský súd sa okolnosťou ukončenia služobného pomeru zaoberal a vysvetlil, prečo táto skutočnosť nie je dôvodom na eliminovanie dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti, a uviedol skutočnosti, ktoré považoval za podstatné pri rozhodnutí o väzbe.

25. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o väzbe sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom uviedol dôvody preukazujúce dôvodnosť trestného stíhania v danom štádiu trestného konania a súčasne odôvodnil splnenie podmienok väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvody väzby sťažovateľa krajský súd odôvodnil charakterom a závažnosťou stíhanej trestnej činnosti a osobou sťažovateľa. Krajským súdom uvádzané odôvodnenie je z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu v časti sťažovateľom uplatnených námietok je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že obava z naplnenia dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom je arbitrárna či nepreskúmatelná.

26. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu